

- Oğuzman, Kemal/Öz, Turgut:** Borçlar Hukuku Genel Hükümler, 4. Bası, İstanbul 2010.
- Oktay, Saibe:** Tapuda Olmayan Taşınmazların Zamanaşımı İle Kazanılması, İstanbul 1990.
- Oser, Hugo/ Schönenberger, Wilhelm, Zürcher:** Kommentar, Bd. V: Das Obligationenrecht, Allgemeiner Teil, Art. 1-183 OR., 2. Auf. Zürich 1929.
- Reisoğlu, Safa:** Borçlar Hukuku Genel Hükümler, Onaltıncı Bası, İstanbul 2004.
- Rey, Heinz:** Ausservertragliches Haftpflichtrecht, 3.Auf. Zürich 2003.
- Roberto, Vito:** Schweizerisches Haftpflichtrecht, Zürich 2002.
- Saymen, F.Hakkı/Elbir, H.Kemal:** Türk Borçlar Hukuku, Umumi Hükümler, C.II, İstanbul 1958.
- Sungurbey, İsmet:** İsviçre- Türk Hukukuna Göre Müruru Zaman, İstanbul 1956.
- Tandoğan, Hâluk:** Kusura Dayanmayan Sözleşme Dışı Sorumluluk Hukuku, Ankara 1981.
- Tekinay, S.Selahattin/Akman, Sermet/Burcuoğlu, Haluk/Altıtop, Atilla:** Tekinay Borçlar Hukuku Genel Hükümler, 7 Bası, İstanbul 1993.
- Tiftik, Mustafa:** Akit Dışı Sorumlulukta maddî Tazminatın Kapsamı, Ankara 1994.
- Tutumlu, Akif:** Türk Borçlar Hukukunda Zamanaşımı ve Uygulaması, 2. Bası, İstanbul 2001.
- Ulusan, İlhan:** "Tehlike Sorumluluğu Üstüne", MHAD, 1970/6.
- Uygur, Turgut:** Açıklamalı İçtihatlı Borçlar Kanunu, Sorumluluk ve Tazminat Hukuku, C. 3, Madde 51-108, Ankara 2003, C.3.
- von Tuhr, Andreas:** Borçlar Hukukunun Umumi Kısmı, (Çev. Edege, Cevat) İstanbul 1952.
- Widmer, Pierre/Wessner, Pierre:** Revision Und Vereinheitlichung Des Haftpflichtrechts, s.33 (<http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/wirtschaft/gesetzgebung/haftpflicht/vn-ber-d.pdf>).

RÜCU İSTEMİNE İLİŞKİN ZAMANAŞIMI (TBK m. 73)

Prof. Dr. Haluk N. NOMER*

6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 73. maddesi, rücu istemine ilişkin zamanaşımını düzenlemektedir. 818 sayılı Borçlar Kanunu'nda bu hükmün karşılığı bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu hüküm önemli bir boşluğu doldurmaktadır.

Maddeye ilişkin değerlendirmeyi uygulama alanı ve kabul edilen sürelerin uygunluğu açısından iki başlık altında yapmak mümkündür.

I. UYGULAMA ALANI

A. Aynı Zarardan Birlikte Sorumlu Olanların Rücu Hakkı (TBK m. 62/f. 2)

73. madde "Haksız Fiillerden Doğan Borç İlişkileri" başlığını taşıyan ikinci ayırında yer almaktadır. Bu bakımdan 73. maddenin, esas itibarıyla aynı ayırında düzenlenmiş olan müteselsil sorumluluk ilişkisi dikkate alınarak ve bu ilişkiye uygulanmak üzere kanuna konulduğu anlaşılmaktadır. Aynı zarardan birden fazla kimsenin müteselsil sorumluluk esasına göre sorumlu olduğu haller 61 ve 62. maddelerde düzenlenmiştir. 61. madde dış ilişkiyi, yani zarar görenle sorumlular arasındaki ilişkiyi, 62. madde ise iç ilişkiyi, yani tazminatın sorumlular arasında paylaşılmasını düzenlemektedir.

Müteselsil sorumlulukta, zarar gören zararının tamamı için sorumlu olanlardan dilediğine başvurabilir. Zarar gören isterse sorumlulardan birine, isterse bir kaçına isterse hepsine birden başvurabilir (TBK m. 163). Dolayısıyla zarar görenin istemi üzerine, sorumlulardan biri zarar görene, iç ilişkide kendi payına düşenden daha fazla bir ödemede bulunabilir. Kendi payından fazla ödemede bulunan sorumlu, bu fazla için diğer sorumlulara başvurabilir. Buna ilişkin 62. maddenin ikinci fıkrası şöyledir; "Tazminatın kendi payına düşeninden fazlasını ödeyen kişi, bu fazla ödemesi için, diğer müteselsil sorumlulara karşı rücu hakkına sahip ve zarar görenin haklarına halef olur". Bu hüküm aslında, müteselsil borçluluğa ilişkin 168. maddenin tekrarı niteliğindedir. 168. madde hükmü şöyledir; "Diğerlerine rücu hakkına sahip olan borçlulardan her biri, ifa ettiği miktar oranında alacaklının haklarına halef olur."

* İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Medeni Hukuk Anabilim Dalı Öğretim Üyesi.

Ödemede bulunan sorumlunun, diğer sorumlulara başvurması bakımından kanun, hem ödemede bulunan sorumlunun rücu hakkına sahip olduğunu hem de zarar görenin haklarına halef olacağını belirtmiştir. Bu itibarla öncelikle rücu hakkı ile halefîyet kavramlarının açıklığa kavuşturulması gerekmektedir.

Rücu Kavramı

Rücu, kendisine veya başkasına ait bir borcu ifa ederek alacaklıyı tatmin eden kimsenin, alacaklıya yaptığı edanın tamamını veya bir kısmını bir başka kişiden istemesidir. Rücu istemi, rücu edenle edilen arasındaki bir akdi ilişkiye dayanabileceği gibi, haksız fiilden, sebepsiz zenginleşmeden veya vekâletsiz iş görmeden de doğabilir. Rücu istemi, bütün bunların dışında, kanunun belirttiği diğer bazı özel durumlarda da söz konusu olabilir. TBK m. 62 bu özel durumlardan bir tanesidir.

Rücu istemi ifa edilen borçtan bağımsız bir taleptir ve rücu edenle edilen arasındaki ayrı bir ilişkiye dayanır. Rücu talebi, borcun ifa edilmesiyle doğan **yeni bir alacak hakkıdır**, -halefîyetten farklı olarak- ifa ile birlikte alacaklıdan borçluya geçen bir hak değildir.

Halefîyet Kavramı

Halefîyet, kelime anlamı itibariyle, bir kimsenin yerine geçmeyi ifade eder. Hukuki anlamda halefîyet, hak sahibi bir kimsenin yerine geçmektir. Daha açık bir ifade ile bir başkasının bir hakkına -veya bütün olarak malvarlığına- sahip olmak suretiyle o kimsenin yerine geçmektir. Halefîyet, hakkın süjesinin (hak sahibinin) değişmesini ifade eder. Bu anlamda halefîyet, mevcut bir hakkın bir kimseden diğerine geçmesi ile gerçekleşir. Kendisine hak intikal eden kimse önceki hak sahibinin o hak bakımından halefi olmuş olur.

Eğer münferit bir hak bir kimseden diğerine geçiyorsa, o takdirde buna cüzi halefîyet, buna karşılık bir malvarlığı bir bütün olarak bir kimseden diğerine geçiyorsa, o takdirde buna da külli halefîyet denir.

Alacak haklarında cüzi halefîyet, yani alacak hakkının bir kimseden diğerine geçmesi üç şekilde gerçekleşebilir;

- 1- Alacağın devri (alacağın temliki) (TBK m. 183)
- 2- Yargısal devir (mahkeme kararı gereğince devir) (TBK m. 185)
- 3- Yasal devir (kanun gereğince devir, kanuni halefîyet) (TBK m. 185)

Alacağın devri hangi yolla gerçekleşirse gerçekleşsin, alacağın devri ile birlikte bağlı (fer'i) haklar da devralana geçer (TBK m. 189/f. 1). Dolayısıyla, devrolan alacağı teminat altına almak için bir rehin hakkı kurulmuşsa veya kefalet sözleşmesi yapılmışsa, o takdirde yeni hak sahibi de bunlardan yararlanır.

Rücu Hakkı ile Halefîyet Arasındaki İlişki

Türk Borçlar Kanunu'nun 62 ve 168. maddelerinde ifada bulunan borçlunun diğer borçlulara karşı rücu hakkı bulunduğu açıkça belirtildikten sonra, aynı zamanda alacaklının haklarına da halef olacağı belirtilmiştir. Rücu hakkı yukarıda belirtildiği üzere, ifada bulunan kimseye alacaklıdan intikal eden bir hak olmayıp, bağımsız bir haktır. Bir borcu ifa eden kimsenin böyle bir hakkı var iken, kanun koyucu buna ek olarak neden halefîyet esasını kabul etme gereğini duymuştur? Bunun sebebi rücu hakkını güçlendirmektir. İfade bulunan kimse böylece rücu hakkına ek olarak, ifa ettiği borç için gösterilmiş teminatlardan da yararlanabilecektir. Zira halefîyet gereği, mevcut rücu hakkına ek olarak, ifa edilen borca ilişkin alacak teminatlarla birlikte, ifada bulunan borçluya geçer.

Rücu hakkının, halefîyet ile güçlendirildiği hallerde, birbiriyle yarışan iki alacak hakkı söz konusu olur. Bunlardan birincisi bağımsız rücu hakkı, diğeri ise halefîyet gereği, ifa ile birlikte ifade bulunan borçluya intikal eden alacak hakkıdır. İfade bulunan kimse dilerse rücu hakkına dilerse -özellikle teminatlarla başvurmak istiyorsa- halefîyet yoluyla kendisine intikal eden alacağa dayanabilir.

TBK m. 73'deki Zamanaşımının Halefîyet Yoluyla Geçen Alacağa Uygulanmayacağı

Rücu hakkı, halefîyet yoluyla geçen alaktan bağımsız bir hak olduğundan, rücu hakkı, ifa anından itibaren ayrı bir zamanaşımı süresine tabidir. Halefîyet yoluyla geçen alacak hakkı bakımından ise, o alacağa ait zamanaşımı süresi işlemeye devam eder. Başka bir ifade ile intikal eden alacak, ifa anında zamanaşımı bakımından hangi durumda ise, o durumda ifade bulunan kimseye intikal eder, yani zamanaşımı olduğu yerden işlemeye devam eder. Dolayısıyla halefîyet yoluyla geçen alacak ile rücu hakkının ayrı zamanlarda zamanaşımına uğraması mümkündür. Rücu hakkı sahibi bu hakkını kullanırken, halefîyet yoluyla geçen alacağın zamanaşımına uğramış olmasından etkilenmez, ancak ödemede bulunduğu alacaklıya gösterilmiş olan teminatlardan yararlanmak istediğinde, zamanaşımı def'i ile karşılaşılabılır.

Bu genel esaslara uygun olarak Türk Borçlar Kanunu'nun 73. maddesinin gerek kenar başlığında gerek metninde "rücu istemi" ibaresi geçmektedir. TBK m. 62/f. 2'de tazminatın kendi payına düşeninden fazlasını ödeyen borçlunun, bu fazla ödemesi için, diğer müteselsil borçlulara karşı hem rücu hakkına sahip olduğu hem de zarar görenden halefîyet yoluyla geçen haklara sahip olduğu belirtilmiştir. TBK m. 73'de rücu istemi ile kastedilen TBK m. 62/f. 2'de yer alan "rücu hakkı" olup zarar görenden halefîyet yoluyla geçen alacak hakkı değildir. Aksi takdirde teminat verenlerin durumu, kendi iradeleri dışında ağırlaşmış olurdu. Teminatlar kendisine ödemede bulunulan alacaklı lehine gösterilmişlerdir. O kimse teminatlardan hangi şartlarla yararlanabilecek idiyse, ken-

disine halefiyet yoluyla alacağın intikal ettiği kişi de ancak o şartlarla (aynı zamanaşımına tabi olarak) teminatlardan yararlanabilir.

B. Sigortacının Rücu Hakkı (?)

Müteselsil sorumluluğu düzenleyen TBK m. 61 hükmü şöyledir; "Birden çok kişi birlikte bir zarara sebebiyet verdikleri veya aynı zarardan çeşitli sebeplerden dolayı sorumlu oldukları takdirde, haklarında müteselsil sorumluluğa ilişkin hükümler uygulanır." 818 sayılı Borçlar Kanunu'nun 51. maddesinde çeşitli (muhtelif) sebeplerin neler olduğu belirtilmiştir: haksız fiil, akit, kanun. Sigortacı sözleşme uyarınca sorumludur. Başka bir ifade ile sigortacı da birlikte sorumlu olanlardan bir tanesidir. Buna göre ödemede bulunan sigortacının da TBK m. 62/f. 2 uyarınca hem rücu hakkına hem de halefiyet yoluyla zarar görenden geçen haklara sahip olması gerekir.

Ancak Türk hukukunda hâkim olan görüş aksi yöndedir. Bu görüş Ticaret Kanunu'ndaki özel hükümlere dayanmaktadır. Bu hükümlere göre, zarar sigortalarında, ödemede bulunan sigortacı, sigortalının diğer sorumlulara karşı sahip olduğu tazminat alacaklarına halef olur ve bu sıfatla diğer sorumlulara rücu edebilir (6762 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda: kara sigortaları bakımından, eTTK 1301; Deniz sigortaları bakımından, eTTK 1361; Benzer düzenleme 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda da yer almaktadır: zarar sigortaları bakımından, TTK 1472; Sorumluluk sigortaları bakımından, TTK 1481). Hâkim olan görüşe göre, sigortacı lehine halefiyet esasını getiren Ticaret Kanunu hükümleri özel hüküm niteliğindedirler ve dolayısıyla sigortacının diğer sorumlulara başvurması münhasıran bu hükümlere tabidir. Bunun sonucu olarak, sigortacının bağımsız bir rücu hakkı bulunmamakta, sadece halefiyet yoluyla zarar görenden geçen alacak hakkına sahip olmaktadır. Sigortacının halefiyet yoluyla sahip olduğu alacak hakkı bakımından, sigortalı için başlayan zamanaşımı sigortacı için kaldığı yerden işlemeye devam eder. Yargıtay da bu görüştedir (Yarg. İBK, 17.01.1972, E. 1970/2, K. 1972/1, RG 20.03.1972, Sayı: 14134).

Sigortacının diğer sorumlulara başvurusunu, sadece halefiyet esasına dayandıran görüş, sigortacının durumunu hem zamanaşımı hem de sigortalının diğer sorumluları ibrasının sigortacıya etkisi bakımından olumsuz yönde etkilemektedir. Sigortacıya alacak hakkı zamanaşımına uğramış şekilde dahi geçebilmektedir. TBK m. 73'e kaynaklık eden Widmer/Wessner Tasarısı'nda sigortacının durumu düzenlendiği gibi rücuda zamanaşımına ilişkin Art. 55c hükmünün kapsamına sigortacının rücu hakkı da dâhil edilmiştir. Benzer bir düzenlemenin Ticaret Kanunu ile koordineli şekilde Borçlar Kanunu'na getirilmesi veya Ticaret Kanunu'nda Borçlar Kanunu'ndaki esaslara uygun düzenleme yapılması yerinde olurdu.

C. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun Rücu Hakkı

Sosyal Güvenlik Kurumu'nun diğer sorumlulara rücuuna ilişkin olarak, 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun 21. maddesinde özel hüküm bulunmaktadır. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun rücuu halefiyet esasına dayanmaz. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun rücu hakkı, sigortalı veya hak sahibi kimselerin işverenden isteyebilecekleri miktarla sınırlıdır. Bu sebeple Yargıtay bu rücu hakkını "kendine özgü halefiyet ilkesine dayalı rücu hakkı" veya temelinde rücu hakkı bulunan bir halefiyet hali" olarak nitelendirmektedir. Ancak bu nitelendirme rücu hakkının kapsamına ilişkindir, yoksa ödemede bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu'nun teknik anlamda zarar görenin haklarına halef olması söz konusu değildir.

5510 sayılı Kanun'un yürürlüğe girmesinden önce rücu konusunda benzer bir düzenleme, 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nun yürürlükten kalkan 26. maddesinde yer almaktaydı. Yargıtay, bu maddeye dayanan rücu davalarını eBK m. 125'de yer alan (TBK m. 146) 10 yıllık genel zamanaşımı süresine tabi tutmaktaydı (Yarg. İBK, 01.07.1994, E. 1992/3, K. 1994/3, RG 22439).

Sosyal Sigortalar Kurumu zarardan kanun uyarınca sorumludur. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun sorumlu olduğu durumlarda başka sebeplerle sorumlu olan başka kişiler de bulunabilir. Diğer bir deyişle zarar görene karşı çeşitli sebeplerle sorumlu olanların arasında Sosyal Sigortalar Kurumu da yer alabilir. Dolayısıyla Türk Borçlar Kanunu'nun 61 ve 62. maddelerinin kapsamına ("Birden çok kişi ... aynı zarardan çeşitli sebeplerden dolayı sorumlu oldukları takdirde") aslında -5510 sayılı Kanun'daki özel hükümler saklı olmak kaydıyla- Sosyal Sigortalar Kurumu ve onun rücu hakkı da dâhildir ve özel hükümlerde düzenlenmeyen konular bakımından bu hükümlerin uygulanması mümkündür. TBK m. 73 hükmünün bu kapsamda Sosyal Sigortalar Kurumu'nun rücu hakkına doğrudan veya en azından TBK m. 146'daki genel hüküm yerine kıyasen uygulanması gerekir.

D. İdarenin Rücu Hakkı

İdare ajanının görev veya hizmet kusuru sebebiyle zarar görene veya hak sahiplerine tazminat ödemek zorunda kalan idare, idare ajanına rücu eder (2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, m. 129/f. 5; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu m. 13). İdare ile idare ajanı arasındaki ilişki bir özel hukuk ilişkisi olmayıp idare hukuku esaslarına tabidir. Bununla birlikte idarenin rücu davaları adliye mahkemelerinde görülmektedir.

Zarar görene karşı ister doğrudan sadece idare sorumlu olsun ister idarenin yanı sıra idare ajanı da sorumlu olsun, zarar görenin zararını tazmin eden idare-

nin idare ajanına rücuunda TBK m. 73 hükmünün doğrudan veya kıyasen uygulanması uygun düşer.

II. ZAMANAŞIMI SÜRELERİNE İLİŞKİN DEĞERLENDİRME

A. 2 Yıllık Süre

TBK m. 73 rücu istemine ilişkin olarak iki zamanaşımı süresi öngörmüştür. Birincisi öğrenmeden başlayan 2 yıllık süre, diğeri ise ödemededen başlayan on yıllık üst süredir. 2 yıllık süre şu şekilde düzenlenmiştir; **“Rücu istemi, tazminatın tamamının ödendiği ve birlikte sorumlu kişinin öğrenildiği tarihten başlayarak iki yılın ... geçmesiyle zamanaşımına uğrar”**. 2 yıllık süreye ilişkin düzenleme 2918 sayılı Karayolları Trafik Kanunu’ndaki rücu zamanaşımına ilişkin özel düzenlemeyle uyumludur. KTK m. 109/f. 4’teki düzenleme şöyledir; **“Motorlu araç kazalarında tazminat yükümlülerinin birbirlerine karşı rücu hakları, kendi yükümlülüklerini tam olarak yerine getirdikleri ve rücu edilecek kimseyi öğrendikleri günden başlayarak iki yılda zamanaşımına uğrar”**.

Öğrenmeden başlayarak işleyecek 2 yıllık süre uygun görülebilir ise de, TBK m. 73’te zamanaşımının işlemeye başlaması için tazminatın tamamının ödenmesinin aranması yerinde değildir. TBK m. 62/f. 2 hükmü, tazminatın kendi payına düşeninden fazlasını ödeyen kimsenin rücu hakkına sahip olduğunu belirtmiştir. Başka bir ifade ile rücu hakkına sahip olmak için tazminatın tamamının ödenmesi gerekli olmayıp sorumlu kişinin iç ilişkide kendisine düşen paydan fazlasını ödemiş olması yeterlidir. İç ilişkideki payından fazlasını ödeyen sorumlu, rücu hakkına sahiptir. Buna rağmen tazminatın tamamının ödenmediği gerekçesiyle zamanaşımı süresinin işlemeye başlamaması çelişkili bir durumdur. Özellikle zarar görenin kısmi dava açması veya kısmi ödemeye razı olması sebebiyle tazminatın tamamını ödemiş olan sorumlunun rücu edemeyeceğini veya rücu edebileceğini ve fakat bu hakkı için zamanaşımının işlemeye başlamayacağını kabul etmek uygun bir çözüm tarzı değildir.

B. 10 Yıllık Süre

Karayolları Trafik Kanunu’nda rücu istemine ilişkin zamanaşımı bakımından bir üst süreye yer verilmemişken, TBK m. 73’te bir üst süreye yer verilmiş olması yerindedir. Ancak bu yapılırken Karayolları Trafik Kanunu’nda da değişikliğe gidilip yeknesaklık sağlanması yerinde olurdu. BK m. 73’te üst süre şu şekilde ifade edilmiştir; **“Rücu istemi, ... her halde tazminatın tamamen ödendiği tarihten başlayarak on yılın geçmesiyle zamanaşımına uğrar”**. TBK m. 72’de zarar görenin tazminat alacağı bakımından üst süre fiilin işlendiği tarihten itibaren işlemeye başladığı halde, TBK m. 73’te rücu bakımından üst

süre tazminatın tamamen ödendiği tarihten itibaren başlamaktadır. Üst sürenin tazminatın ödendiği tarihten itibaren başlaması, rücuun, fiilin işlendiği tarihten çok sonra gerçekleşmesine imkân tanımaktadır. Şöyle ki, zarar görenin sorumlulardan biri aleyhine açtığı tazminat davası uzun sürede sonuçlanabilir ve hatta akabindeki icra safhası da uzun bir zaman alabilir. Böyle bir durumda rücu davasının haksız fiilin işlenmesinden 20, 30 yıl veya daha uzun bir süre sonra da, zamanaşımı süresi geçmeden açılması mümkündür. Birlikte sorumluluk, sorumluların durumunu, tek başlarına sorumlu olsalardı içinde bulunacakları durumdan bu derece ağır bir duruma sokmamalıdır. Bu bakımdan zarar görenin açacağı tazminat davası için öngörülen üst süre ile ceza zamanaşımına ilişkin sürenin aynen rücu hakkı bakımından da geçerli olması uygun bir çözüm olabilir. Nitekim Tasarı’nın ilk halinde hem zarar görenin açacağı tazminat davası hem de rücu davası için üst süre fiilin işlendiği tarihten başlayarak 20 yıldır. Fakat daha sonra Adalet Komisyonu’nda TBK m. 72’deki üst süre 10 yıl olarak kabul edilmiş ve buna bağlı olarak rücu davası için üst süre de 10 yıla düşürülmüş, ama sürenin işlemeye başladığı an değiştirilerek tazminatın tamamen ödendiği tarih haline getirilmiştir.

III. BİLDİRİM KÜLFETİ

TBK m. 73/f. 2 hükmü, sorumlulara bir külfet (Obliegenheit) yüklemiştir. Zarar gören, sorumlulardan birine başvurduğunda, o sorumlu, durumu diğer sorumlulara bildirmek zorundadır. **“Aksi takdirde zamanaşımı, bu bildirimde dürüstlük kurallarına göre yapılabileceği tarihte işlemeye başlar”**. Burada işlemeye başlayacak olan süre, 2 yıllık zamanaşımı süresidir. Kendisinden tazminatın ödenmesi istenen kimse, bildirimde bulunmadığı takdirde, bildirimde bulunabileceği tarihten itibaren iki yıl içinde zarar görene tazminatı ödemeli ve rücu davası açmalıdır. Aksi takdirde rücu edilen sorumlu zamanaşımı def’inde bulunabilir. Bildirim, davanın ihbarı tarzında da gerçekleştirilebilir.

Bu hükmün getirilme sebebi şudur; Diğer sorumlular yıllar sonra rücu davası ile karşılaşabileceklerdir. Diğer sorumluların bunu şimdiden bilmelerinde fayda vardır. Bu sayede önceden haklarını korumak için tedbirler alabilir, delilleri saklayabilirler. Yerinde bir hükümdür.